

Moekoesja's kus

Yolande Belghazi-Timman

Roman

Moekoesja's kus

Yolande Belghazi-Timman

Nieuwe Druk 2014

1957

Het gordijn van de badkamer was dicht en het licht was groen. De spiegel boven me spiegelde, de witte steen van de wastafel spiegelde mee. Buiten reed een auto langs. Uit de keuken klonken de stemmen van Oma Hortensia en mijn moeder. Gerinkel van kopjes. Ineens zag alles er anders uit. Ook de geluiden klonken anders. Op een diepe manier.

Nu sta ik hier. Op dit moment. Straks is dit weg. Ik kan nog een keer hier gaan staan, maar dan is het niet meer hetzelfde, het licht, de stemmen, het kopjesgeluid.

Het was door de tijd die voorbijging, vreemd en hoog en doorzichtig. Ik liep over de Klimopweg. Er reed een vrouw op een fiets. Ik stond stil. Toen kwam er een auto voorbij. Niets stond stil. De auto stopte en een man stapte uit. De zon schitterde op de motorkap. De tijd ging voorbij. Steeds. Stop, dacht ik, maar het kon niet stoppen. Het ging door. Het was stil in huis. De tijd hing hier zo groot en zwaar dat het leek of ik in een donker zakte. Toen begon de tijd weer te bewegen en voorbij te gaan. Ik moest iets doen, het grijpen, het vasthouden.

Ik trok de keukenla open en pakte het aardappelmesje. Mijn hand trilde. Het kon haast niet. Steen is zo hard. Ik liep naar buiten naar het kolenhok. De terrasstenen waren warm aan mijn voeten en de rode stenen van de kolenhokmuur warm aan mijn handen. Terwijl om me heen de tijd doorging met voorbijgaan, duwde ik het mes tegen de muur. De stenen waren zachter dan ik gedacht had.

De streepjes van de één en de zeven waren niet moeilijk.

De rondjes van de negen en de vijf werden hoekig.

1957. Het stond in de muur. Ik legde het mesje terug in de la.

Nu ben ik zes jaar, dacht ik. Overmorgen moet ik naar school.

Morgen is diep en donker. Ik spring over de morgen de school in.

De Buurt

Mijn moeder was al bijna bij de hoek van de straat. Ik begon te rennen en haalde haar in toen ze de zijstraat inliep. Waarom gingen

we niet rechtdoor zoals Luuk, mijn oudste broer, altijd deed? We liepen over de Heidestraat. Daar verderop was het donkerder en groener, daar was de straat met de bomen. Zo kwam je op het Doodlopende Weggetje. Ik huppelde vooruit. In de lucht waren grote wolken.

‘Hé,’ riep mijn moeder. ‘Terugkomen. Dat is een omweg. Die mag je niet nemen.’

In het midden van de Heidestraat was een poort die onder de huizen doorging. Hij zag er zo gevaarlijk uit dat ik er nooit had in gedurfd. Nu gingen we eronder door. Het werd koud en donker. Dit was de Buurt. De huizen waren bruin. Het rook naar dood vuur, naar de bunker aan de overkant van het Doodlopende Weggetje waar de oorlog zit. Twee meisjes stonden voor een huisdeur. Ze keken naar me en fluisterden iets tegen elkaar. Ik dacht aan de keer dat ik Luuk tegenkwam toen hij uit de Buurt kwam. Hij zag eruit of er happen uit hem genomen waren. Ik ging naar hem toe. Hij duwde me weg. Met gekke passen liep hij verder, heen en weer zwaaiend alsof zijn armen en benen los zaten. Voortaan moest ik er ook doorheen.

Mijn moeder liep snel. Haar regenjas ritselde naast me.

We kwamen bij de school, een groot gebouw met tralies eromheen. Ze bracht me tot aan de deur van de klas. Haar jas waaide op toen ze zich omdraaide en wegliep.

Ik stond midden in de klas. Om me heen lachten en schreeuwden ze. Mijn ogen gingen dicht, vanzelf. Toen alles begon te draaien, deed ik ze open. Er stond iemand naar me te kijken. Ronde blauwe ogen had ze en een paardenstaart. ‘Zullen we naast elkaar zitten?’ zei ze en deed haar hoofd een beetje schuin.

‘Kom. Hier bij het raam.’

De bel ging. Iedereen werd stil. De juf stond voor de klas met een papier in haar handen. We moesten onze armen over elkaar doen.

Toen ging ze lezen. ‘John Albers.’ Een jongen stak zijn hand op.

‘Ron Bakker.’ ‘Eline van de Berg.’ Nu stak het meisje naast me haar vinger op. De juf las nog meer namen. Alsjeblieft, niet die van mij, dacht ik. Het is beter niet te denken, want net toen ik het dacht, kwam het: ‘Elinor Elderson.’ Het klonk scherp en gek. Ik durfde

mijn hand niet op te steken. De juf keek rond en zei de naam nog een keer. Ik legde mijn handen op mijn benen. Weer die naam. Ik zette mijn nagels in mijn huid. Het zou steeds erger worden als ik niets deed. Snel keek ik even naast me, naar het meisje dat Eline heette. Vragend keek ze me aan. Toen stak ik mijn hand op. 'Zo,' zei de juf. 'Dus jij bent Elinor Elderson.'

Nu draaiden ze zich allemaal om naar mij. Ik wilde het niet, maar mijn ogen gingen weer dicht. Toen ik ze opendeed, gebeurde er niets. De juf ging verder met de namen. Daarna deelde ze pennetjes uit die blonken als goud en kwam ze langs met een fles. Je moest het schuifje van je inktpot opendoen. Dan goot zij er inkt in. Ze rook naar parfum en had lange nagels die roze gelakt waren. In de lucht hoog boven het hek waren de wolken. Het leek lang geleden dat ik buiten was.

recensies:

'Moekoesja's kus is een verbijsterend en hartverscheurend mooi verhaal. Zelden heb ik zo'n intens boek gelezen.'

Hein-Anton van der Heijden

'Wat een bijzonder boek is Moekoesja's kus van Yolande Belghazi Timman. Nog nooit heb ik een boek gelezen over de schooljaren van een kind, dat zo vanuit de beleving van het kind is geschreven.'

Femmy Fijten-Lagerwaard – (auteur *Terug naar Bandung*)

'Het verhaal heeft me erg ontroerd. Auteur laat je als het ware in de huid kruipen van het sensitieve basisschoolmeisje Noor. Het is een meeslepende en aangrijpende roman.'

Foto: Hink Theman

Ik sta aan de rand van een vreemd gebied. De weg gaat er dwars doorheen. Achter elke hoek lijkt een gevaar te schuilen. Mijn moeder heeft een hekel aan me en Moekoesja, mijn grootmoeder, houdt van mij. Tenminste, als ik ben zoals zij. Sterk en trots. Maar dat ben ik niet. Ik zou wel willen.

Maar het gaat niet als je mij bent.

In *Moekoesja's kus* neemt de auteur de lezer mee in de belevingswereld van het sensitieve meisje Noor Elderson.

Noors angst, verwondering en het intensief doorleven van de prikkels van buitenaf worden trefzeker en met lichtvoetigheid geschilderd.

Haar overlevingsdrang en rijke fantasie zorgen ervoor dat ze overeind blijft en haar weg weet te vinden in een vreemde en eenzame wereld.

'Moekoesja's kus is een verbijsterend en hartverscheurend mooi verhaal. Zelden heb ik zo'n intens boek gelezen.'

Hein-Anton van der Heijden

Yolande Belghazi-Timman is geboren in Amsterdam en studeerde linguïstiek. Ze werkt voor het onderwijs Nederlands aan anderstaligen.

Daarnaast schrijft ze verhalen die verschenen zijn in bundels van onder andere uitgeverij Nieuwe Druk. *Moekoesja's kus* is haar debuutroman.

www.nieuwedruk.nl

ISBN 978-94-92020-06-2

9 789492 020062

Informatie en bestellen [klik hier:](#)